

LE BANDIERE NERE

I ovaj dan koji svanuti neće,
iza koga će ostati ulice, nove, lepe, Bezgrešno začće,
poslednji petak kome je u zastavama zamrlo svanuće,
nije svanuo, niti će,
zastave vijore, uzimam steg,
razvijam spomenik nadgrobni, ne bojiš se, ne bojim,
Pravdu nam dajte!, iz zemlje ustaju crni ljudi,
mrtva usta zbore, tako čiste reči, uzvikujemo parole,
črni bratje smo, črni bratje, najcrnji mogući,
lebde zastave, kao katran crne, mole,
u crnom žene, i one mole, nema povratka kući,
napaćene Kćeri jerusalimske, majke, zabrađene,
i deca, bebe, u pokrovima, sisaju mleko crno,
držim ti na ramenu ruku, od baruta prste,
oko tvoga vrata šal, crni, možda crveni,
poslednji u crnom moru nad Lobanjom zrak, ili krvi trag,
i pesma naša, pesma kraja, kao znoj slana,
pesma naša, nas, srpskih cigana,
Magnificent Seven ili *Bandiere nere*,
bandiere nere, magnificent nere...

A ispod tih, najcrnijih zastava,
čulo se: *Stojte, sestre i braćo, stojte sada!*
i svi smo stali, visoko dignutih ruku, ustali,
ispod svih tih pesnica, crnih kosa avilske Tereze,
pevamo refren, bandiere nere, kako već glasi,
pevamo, zastave šušte, ultrazvučni srca talasi,
1921, Kropotkin, počasni stroj, tako lak, krasni,
a Moskva na tvoje lice preblago pada,
na ramena, niz grudi, preko struka,
rođendan nam je, roždestvo Gospoda,
i ne traži put ispod crnih barjaka,
i nije ovo komemoracija, nema ožalošćenih, plača,
nad našom glavom, fratelli, ne lebdi više oštrica mača,
Bog na drvetu visi, dajmo konačno i njemu prava,
i u Crkvi mu dajmo, ne samo pedofiliji i srebrnom kleru,

razvimo Úristena, steg njegov, da zavijori,
nek se vijori Bog, ovaj blagdan, tamnim plamom neka gori,
oko tvoga vrata, kao omča, crna, omča spasa,
suze, rekoh, a nema plača,
i zato mi daj, daj mi zastavu,
ne crvenu-plavo-belu, ni onu duginih boja, srpsku,
nego Božju, kao grob crnu, krasnu,
piratsku, daj, bez glave mrtvačke,
šansu da budem inkluzivan, ono što jesam, jeste,
a ja ti dajem Srbiju koja nikada velika postati neće,
nove ulice, i po njima zastave, Bezgrešno začće,
zemlju koja nije klaustrofobična kakva je na veke bila,
neki javni WC, kloaka, šta li, nužnik imbecila,
i evo ti grad, jer grad je avion, 20.000 milja nad zemljom,
evo ti trgovi i groblja, Berlin, Beograd, gde slobodni su ljudi,
slobodni da se zezaju, a da zeznuti ne budu:

Miran sam,
miran sam,
zastave,
vijorite,
vijorite.

Godine u rupi učinile su svoje, oči sam otvorio, kapke olovne,
samo zastave, svuda, jutra mračnijeg od noći,
sunčeva svetlost je politika, neće više do nas doći,
nebo je zastava, tri popodne, dan se vijori,
pomračenje, braćo, lomimo zube tvrdoglavoj zori,
leprozni, pijani, smrt otvara usta, vaistinu govori,
Istenu prava dajte, na drvo srama obešenom Bogu,
ljudi imaju lica, vidi, ne padaju s nogu,
uzimam, hvatam steg, zastava me peva, nosi,
Gde je autoritet, umire sloboda! – pevaju i mačke crne,
grafiti se vijore, ulice, poslednje i prve,
uzimam steg u ruke, na crnom barjaku krst,
kao katran, na jedrima, soliterima, parlamentu,
(Ne kukasti, fuck off, Nazis, vrane nad vama!),
crni dane, a sudbino crna,
sudbino crna, brnjice rotvajlera,
jer ako bela boja znači predaju,
crna – anarhiju, u poeziji, stihu,
pa zato God save književnost srpsku,
Miloša, šeta, sa sobom priča u Brikstonu,

i *Milosnicu Maru* save, Peti Smit je čita,
Crnog Vladimira, Karađorđa i njegovu šniclu,
čuvaj nad kotlom pramen Borisa Davidoviča,
Petrovića Rastka, i on je bio nigger, afro niga,
i Hrista Bože spasi, ganci beše, najgori, Hrist je,
što i nije bio problem dok u školu krenuo nije,
crna nam je koža, pod noktima crno,
Mineapolis, Novi Beograd, *Majstor i Margarita*,
Kronštat, Kronštat, crni oče Jovane, najcrnji,
Anarchy is order, God save Srbiju, čuvaj Koka-kolu,
'871, '923. ili 4, lete, razvile su krila,
zgrušana krv, suve, dimljene kosti Gospoda,
nihilizam se vijori, raspni se i umri, i to mi daj,
no surrender, ne, ne, Bož' sačuvaj:

Miran sam,
miran sam,
zastave,
vijorite,
vijorite!

Naš poklič je: *Bez milosti!*, naš poklič je: *Kralj!*,
bezvlašće vam dajemo, bezvlašće, daj,
raskopana groblja, zastave naše pod zemljom vijore,
ustaju seni, vojska mrtvih na spidu, izbezumljeni,
Aragorn zove, kralj u beščašće vodi, nemamo senke,
neko je upravljao letelicom, ne, niko pilotirao nije,
nema ni letelice, kralja, roda, rase, nacije,
nema nacije samo sabotaže,
crna zrnca u venama, na telu crne tetovaže,
žrtve se bude, martiri, niko ne plače,
razjapljenim vratovima pevaju zaklani,
bosonoga, bezutešna vijori se tuga,
iz zemlje klijaju svedoci, seme crno, crna duga,
i polja su klasjem crnim pokrivena,
za Božić samo crno žito sadimo,
za Božić sadimo žito crno, od ljudi,
tama, lepota podzemna, ona materice tajna, ženskih grudi,
ona čuva seme u zemlji, seme u ženi,
kako je samo nežan mrak iz koga život niče,
novi, crni, a na zidu: *Terra nera! Molitva nera!*,
i crni krst na crnim kolima ambulantnim,
i od trnja ono A na Isusovom čelu,

vijori se na manastiru kurohata, Karmel, samostan se vijori,
pojte, sestre i braćo, pevajte:
Ispod smo, iznad, dižemo se gore,
više nas ne može kontrolisati zloba,
ispod smo, iznad, dižemo se gore,
predugo ste nas gazili, u kaležu groba,
ispod smo, iznad, dižemo se gore,
raskriva se što biti raskriveno mora,
ispod smo, iznad, dižemo se gore,
samo vi zidajte: crkva, univerzitet, bolnica,
ispod smo, iznad, dižemo se gore,
suši vam se osmeh, otpadaju lica,
ispod smo, iznad, dižemo se gore,
sve zasipa, veje li, sipa,
sve zasipa crna vejavica:

Miran sam,
miran sam,
zastave,
vijorite,
vijorite!

Ispod smo, iznad, dižemo se gore,
i moja draga, crna ovca, prostitutka, i ona,
sve crnja i crnja, a tako lepa, sve lepša,
u zastavu obučena za bal, žurku, ovaj pir crni,
u Hamburgu izgorela od ljubavi:
Zato gledaj oko sebe, bejbe, dižemo se gore,
lebdimo, zastave jašemo, zastave,
a naši prsti na obaračima su, i nisu,
a naši prsti savijeni u akorde, ne, nisu,
a čuju se plotuni, rafali, tu-dumovi crni, ne čuju,
prija li ti ovaj dan, bez kraja, stvoren za nas,
za nas, bebe u krilu crne majke, zemlje,
povijene u zastave, od crnog somota pelene,
do gole kože dali smo sve što smo imali,
jer mi, koji smo patili, razumemo patnju,
i mi, kojima su ruke odsekli, pružamo ruku,
jer patnja je, kao i milost, i naša i Božja,
jer Gospod, kao i mi, ruke nema, žito klija,
blažena neka je oluja zastava u visini, blažena,
oluja koja razara, ona i uskrsava,
zastave crne nisu tranzicija, policija, politika,

hleb su, vekna crna, nasušna,
i crn je telekaster u rukama Endija Gila,
oreol crni na Svetog Save glavi,
posmrtna počast, vatromet crnog cveća,
za istinu nekog budućeg veka,
i zato se molimo Bogorodici od zastava crnih,
i moja draga, crna ovca, Marijeta, i ona se moli,
sve crnja i crnja, a tako lepa, lepša, sve lepša,
molimo se Gospi, utrobi njenoj što leprša:

*Blagoslovljena neka je haljina tvoja,
Blagoslovljen plod tame tvoje,
Blažene neka su zastave tvoje!*

Miran sam,
miran sam,
zastave,
vijorite,
vijorite!

Zovem se Dragan, i Marija, i Gale,
i ti si ovde sa mnom, what's my name, tvoje šake male,
u crnom si, savijaš se u struku, kao barjak, meko,
ikone govore, kipovi oči otvaraju, podižu i oni ruke,
po hramovima, ulicama, svuda, i tamo daleko,
život je zastava, nabor, IHS, napipaj ga,
to je naša pesma, dekolte, njihova strava,
njihov košmar, nere bandiere, moja draga ne spava,
to je taj nabor, stih, vaaaaahhhahahahaha,
to je taj veo, vooaharhhhhhhhhahh,
to je ta pesma, Crnih zastava prva simfonija,
i neće doći dan drugi, ovo je Golgota, ispunjen san,
ne vidim ništa, zastava umesto mrežnjače, bezdan,
i nije me više briga za uništenje, za kraj,
pružaš mi ruku, daj mi, daj, daj, daj, daj,
hladne su ti šake, u hladnom znoju prsti,
pogledaj me sada, pogledaj, prekrsti,
rekoh:

Ni senke nemamo, kako je to tek lepo,
ništa, ali ništa nam više nije sveto,
samo neka bude, Amen, kako jeste, infinito,
bez kapilarnog nadzora, države, parabola zakona,
masturbacije sobom, masturbacije slikama,
ni pameti nema, bandiere su nam u glavi,

zastava nam je koža, nek se znoji, ko tamjan miriše,
niko nam u um, ovu kuću uči ne može više,
niko više, ne može, neće, ovo je Avila,
avioni, gradovi, konačno su razvili krila,
i smrt nam je sve iz dubine pepela oprostila,
vaistinu lete naša tela, stihovi crni ovi,
savijaju se zastave u struku, Bog se na krstu vijori,
dobro nam je ovde biti, dekolte, najcrnji raj,
daj mi, daj mi, daj mi, daj mi, daj,
jer:

Miran sam,
    (daj mi – daj mi – daj mi – daj mi)
miran sam,
    (daj mi – daj mi – daj mi – daj mi)
zastave,
    (daj mi – daj mi – daj mi – daj mi)
vijorite
    (daj mi – daj mi – daj mi – daj mi)
miran sam,
    (daj mi – daj mi – daj mi – daj mi)
miran sam,
    (daj mi – daj mi – daj mi – daj mi)
zastave,
    (daj mi – daj mi – daj mi – daj mi)
vijorite
    (daj mi – daj mi – daj mi – daj mi)
vijorite,
crne, crne, crne, crne, crne, crne, crne, crne, daj!